

Zahvalna nedelja vsakogar od nas vabi k hvaležnosti. Vsak dan bi se morali znati tudi zahvaljevati. Pogosto pa iz nas vrejo zgolj prošnje ali celo zahteve.

Naj bo to priložnost, da hitreje opazimo drobne pozornosti, ki so nam podarjene kar tako: nasmeh, objem, pripravljen topel obrok, oprano in zlikano perilo, pa prijateljstvo in dobra volja sošolcev. Velik hvala tako gre lahko marsikomu za marsikaj, v prvi vrsti pa zahvala Bogu in staršem, da nam je bilo podarjeno življenje, po katerem nam je dano uživati srečo.

V molitvi najdi čas za svoje preproste besede zahvale, ki naj bodo tokrat konkretne ter prihajajo iz srca in ne iz naučenih molitvenih obrazcev.

AK

NEDELJA KRISTUSA KRALJA

Slovesni praznik Kristusa Kralja je vedno zadnja nedeljo pred 1. adventno nedeljo. To je hkrati tudi zadnja nedelja cerkvenega leta, saj se s prižigom prve svečke na adventnem vencu začne novo. Temu, v katerega bomo vstopili, pravimo tudi liturgično leto B. Skozi slednjega nas bo med evangeliji Jezus povečini nagovarjal po zapisih evangelista Marka.

V današnjem slovesnem prazniku so strnjene poglobitve Kristusove skrivnosti, ki so se druga za drugo vrstile med letom.

On je kralj vesoljstva, ki se je na oltarju križa daroval kot brezmadežna in spravna žrtev in tako izvršil skrivnost človeškega odrešenja.

On je kralj kraljestva, kjer resnica zmaguje nad lažjo, življenje nad smrtjo, svetost nad posvetnostjo, pravičnost nad krivico, mir nad vojno in ljubezen nad sovraštvom.

Prizadevajmo si, da bomo prav tako kraljestvo ustvarjali tudi vsi mi s svojim življenjem.

Po: Molitve za otroke

NENAVADNI SPOMIN

Mami in Neža sta se vrnili s pokopališča. Vse popoldne sta babici pomagali pri urejanju groba. Neža je imela od vode in mraza razpokane roke. A bolj kot neprijetna bolečina jo je skelelo nekaj drugega.

»Mami, ali si opazila, da je babica vse popoldne spregovorila le nekaj besed? Po toliko letih še vedno pogreša dedka, kajne?«

»Ja, ob vseh svetih spomini oživijo,« se je nasmehnila mami.

»Jaz si tudi želim, da bi se spomnila dedka. Tako malo vem o njem. Upala sem, da bo babica povedala kakšno zgodbo ... Ati je tudi redkobeseden, ko ga kaj vprašam o njegovem očetu ...«

»Tudi njemu je težko, čeprav je minilo že toliko let. Imam idejo, kako ga lahko spodbudiva, da bo kakšen spomin delil z nami,« je mami pomežiknila Neži.

Po večerji so vsi skupaj pospravili mizo. Ob petkih so se pri Blaževih igrali družabne igre. In mami je za ta večer imela izvrstno idejo: »Nocoj bi se z vami rada igrala spomin.« S police je vzela leseno škatlico, ki je otroci še nikoli niso videli. Sličice je obrnila s hrbtno stranjo navzgor in jih dobro premešala. Nato je povedala pravila: »Na sličicah so ljudje, ki so si v sorodu. Naša naloga je, da poiščemo osebe iz iste družine. Torej oče, mati in otrok. Pred nami so skrite štiri družine. Kdo začne?«

Začel je Blaž. Obrnil je sličico, spodaj je bil čmo-beli striček s čepico na glavi: »Kdo je to?«

»To je moj dedek Gašper,« se je nasmehnila mami.

»Torej moj pradedek?« je vprašal Blaž in radovedno odprl še eno sličico. »O, glej, naš dedek Miro! Mami, tvoj ati!«

»Res je, to je moj oče, sedaj pa poišči še njegovo mamo, mojo babico Tončko.«

Blaž je poskusil, obrnil je sličico, a je bila na njej druga prababica. »Lahko spet poskusim?«

Strinjali so se, da Blaž odkrije še eno sličico. »Glej, kakšen velik nos ima ta gospa! Enak je kot tvoj, mami!«

Vsi so se smejali. Na sliki je bila mamičina babica Tončka.

»Morda bo najbolje, da skupaj pogledamo, kdo se še skriva tu spodaj,« se je nasmehnila mami.

Starša sta pomagala sestaviti vse štiri pradžine, kot jih je poimenovala Neža.

»Mami, neprijeten občutek imam. Na sliki je babica Tinca, pa dedek Miro, prababica Jana ... Oni so še živi. Vsi drugi pa so mrtvi ...« Neža je vprašujoče gledala mamo ...

»Vsi skupaj smo velika družina, živi in tisti, ki so že umrli ...« Ati je trdno držal sliko svojega očeta.

»Oni so bili družina na zemlji in ostajajo del naše družine, tudi ko jih ni več tu. Nekoč bomo spet vsi skupaj združeni v veliki nebeški družini.«

Še pozno v noč so ostali ob igri spomina. Mami in ati pa sta pripovedovala o vseh, ki so že umrli, a kljub vsemu ostajajo del njihove družine..

Po: M. Pezdrl Kofol, Še bolj radovedni Zakajčki

Kaj se bo zgodilo z menoj, ko bom nekoč umrl?

**Ko umrem, moje telo razpade,
toda moja duša gre proti Bogu.
Upati smem na nebesa
in na novo življenje,
ki se nikoli več ne konča.**

Po smrti
Bog sam čaka na nas:
s tisoči angelov
in s presenečenjem,
ki si ga sploh
ne moremo predstavljati.

Bog je nebeški.
Bog je
veselje brez konca.
Bog je
najboljše v življenju.

Po: Youcat za otroke